

המביא לבית הדפוס

חשבתי שהצלחתי לברוח. חשבתי שהדהרה הזאת שלי, אל הבית בכפר, הרגה את הדיבוק שרדף אותי בעיר. שש שנים גרתי בבית הזה בלי הפרעה, טיילתי בטבע כל יום, והספקתי לשכוח איך נראו החיים עם כוונת מסביב לראש. אפילו העזתי לכתוב שוב, מה שמראה עד כמה תמים הייתי. זה יצא מתוכי בלי להרגיש, ישבתי לי ליד החלון וכתבתי מול הנוף לעמק... מדהים לאיזו רשלנות פושעת יכול לגרום קצת צבע ירוק, כשהוא נקלט בעיניים של עירוני.

הטיול היומי שלי בחוץ היה עניין קבוע. חוק טבע, אפשר לקרוא לזה. בכל יום הלכתי בשביל, ירדתי מהגבעה עד ששורת העצים נגמרה ושם, בלי יוצא מן הכלל, הייתי מסתובב אחורה ומסתכל על הבית שלי. אף פעם לא נמאס לי לראות אותו, ולהרגיש כמה אני לא ראוי לו. כשהייתי ילד חלמתי על בית כזה בדיוק, בטבע כזה בדיוק, ומי אני בכלל שחלומות יתגשמו דווקא אצלי? והנה, זה מה שהפך את העניין למתוק עוד יותר, התחושה שהדברים האלה לא מגיעים לי וזכיתי בהם מאיזה הפקר.

מהמקום ההוא, שממנו הייתי רואה את הבית, הייתי בדרך-כלל ממשיך אחר-כך לפחות עוד שעה לפחות לכיוון הכפר ומעבר לו, לשדות. עד ש... כן, לצערי יש כאן "עד ש", כי הכל השתנה בטיול של האחד בספטמבר האחרון. ביום הזה, כשהסתובבתי בחזרה מהמבט אל הבית והתכוונתי להמשיך, ראיתי בקצה השביל את השטן שאת קיומו כבר שכחתי. באמת שכחתי, אבל כבר מהמבט הראשון בדמות העצומה הזאת, אפילו שהמרחק הקטין וטשטש אותה, ידעתי שזה הוא: המביא לבית הדפוס. הוא נעמד והסתכל ישר אליי, נדמה לי אפילו שחיך. רציתי לצעוק מכאב, אבל שום קול לא יצא. חשבתי שאחטוף שיתוק של בהלה ואתקע במקום, כמו שקורה לי כשמצבים כאלה מופיעים אצלי בחלומות. אבל בלי להרגיש, הרגליים כבר רצו ולקחו אותי הביתה. הפחד, הפחד האחד והיחיד שהכרתי בחיי, בעט בי בעוצמה. כל הנוזלים שבתוכי התערבלו והקציפו ובלי נשימה מצאתי את עצמי בפנים, צמוד לדלת שאותה סגרתי מאחוריי בשאננות רק כמה דקות קודם לכן. הצצתי דרך החלון הקטן שבחדר הכניסה, ונחרדתי לראות את המביא לבית הדפוס כשהוא מתקדם בנינוחות ישר אל הבית בתנועות מתונות, כאילו שכל הזמן שבעולם לא יוכל עוד להפריד בינו לביני.

עמדתי שם מבולבל, אפילו בלי לנעול את הדלת. ואז התעוררתי, נזעקתי, נעלתי את כל המנעולים והבריחים ורצתי בכל הבית כדי לסגור את החלונות והדלתות והסורגים. לא חשבתי לרגע שזה יעזור, אבל אולי יעכב, זה כן. ועוד לפני שגמרתי לחשוב את זה, שמעתי את המביא לבית הדפוס כשהוא צועד בחוץ ודורך בכוונה בשלוליות הבוץ שליד דלת הכניסה. שלוש דפיקות אדירות נחתו על הדלת, ואני לא עניתי. ואז שמעתי, בפעם הראשונה מזה שש שנים, את הקול המזווע שלו, שדרש ממני לפתוח מיד. "אני יודע שאתה שם", הוא אמר, "במוקדם או במאוחר אני אכנס, בין אם תרצה ובין אם לא". ידעתי שהוא מתכוון לכל מילה. שאלתי את עצמי מה יקרה עכשיו, אם הוא יוריד את הדלת במכה אחת או יתחיל לשחק אתי, כמו שחיות טרף כמוהו אוהבות לעשות כשהן במצב-הרוח המתאים. בינתיים החשיכה העינית שבדלת, שיערתי שהוא נצמד ומנסה להקשיב. וברגע הזה, באיחור נורא, נזכרתי: הסיפורים! אסור לתת לו לגעת בסיפורים!

רצתי מיד לחדר העבודה. הזעתי, לא נשמתי יותר, הדופק שלי האיץ עד שהפך לפעימה אחת מתמשכת. בלי הכרה התחלתי לפתוח מגירות וארונות ולהוציא משם הכל, את כל מה שכתבתי מאז שהגעתי לכפר ואת כל מה ששמרתי מימי העיר. גרפתי בידיים מחברות, פנקסים, פתקים, דפים, והם נבעו בהמוניהם מכל הרהיטים עד שכיסו את השטיח. תפסתי ערימה גדולה אחת, לא ידעתי אפילו מה יש בה, ורצתי עם זה לסלון. דחפתי את הניירות לתוך האח (שבפעם הראשונה בחיי עמדתי להשתמש בו), פתחתי באצבעות כושלות את כל המגירות בשידה שליידו וחיפשתי מציט. תוך כדי כך שמעתי צחוק מתגלגל, וכשהפניתי את הראש ימינה ראיתי לזוועתי את המביא לבית הדפוס כשהוא עומד בחלון ולועג לי: "לא תצליח! לא תצליח! אתה יודע שכבר ניצחתי!". ניסיתי להתעלם ממנו, אבל הוא המשיך וצחק והעליב וקילל, ומצאתי בתוכי כוח אחרון להחזיר לו בציוף מעורר-רחמים: "לך! לך מפה! עזוב אותי!", מה שרק גרם לו לצחוק חזק יותר. בינתיים מצאתי את המציט, חזרתי לאח והדלקתי את ערימת הנייר בכמה מקומות. אבל האש לא תפסה, וגם במקום האחד שנוצרה להבה, היא כבתה מיד. הסתכלתי שוב ימינה, המביא לבית הדפוס כבר לא היה בחלון, אבל שריקה משמאל גילתה לי את דמותו המבחילה בדלת המסורגת שהובילה למרפסת. הוא מצמץ בשפתיו ונשף לכיוון האח, וצחק, והשתעל ושוב צחק, ואני רצתי למטבח, הבאתי בקבוק וודקה, שפכתי על הניירות והדלקתי שוב. להבה גדולה נוצרה, האש תפסה. המביא לבית הדפוס התחיל להקיף את הבית, הופיע פעם בחלון הזה ופעם בחלון ההוא, עשה קולות ודפק על הזגוגיות. נבהלתי, פיק ברכיים פתאומי אילץ אותי לכרוע ברך מול פרצופו החוגג של האויב שבחלון, אבל מיד אחר-כך קמתי ומצאתי את עצמי שוב בחדר העבודה, מרים כמות גדולה עוד יותר של כתבים שונים ומשונים וסוחב אותם בחזרה אל האח. האש הספיקה לדעוך שם בינתיים, וכשהפלתי פנימה את המטען החדש היא כבתה לגמרי. נראה שאת המביא לבית הדפוס זה שימח, הוא מחא כפיים, וגם שרק לי וצעק שכדאי שאפסיק כבר עכשיו, כי כך או כך כבר נכשלתי. ניסיתי להתרכז, להמשיך להתעלם, אבל הספקות התחילו לכרסם בי. בזמן שחזרתי למטבח וחיטטתי בשיגעון גמור מתחת לכיור כדי למצוא את הבנוזין, כרסמו בי מחשבות תבוסתניות על כניעה למביא לבית הדפוס. נזכרתי בבהלה איך אמרו עליו תמיד, שהוא קרא כבר הכל; אם הכל זה באמת הכל, חשבתי, אז בוודאי שזה כולל גם את מה שכתבתי ומעולם לא הראיתי לאף אחד. רק העובדה שמצאתי, שנייה לפני איבוד התקווה, את מיכל הבנוזין – רק זה מנע ממני להרים ידיים. שפכתי קצת לתוך האח והאש עלתה שוב מעצמה, כמעט שרפה גם אותי. אבל כשחזרתי לחדר העבודה וראיתי את כמויות הנייר הבלתי-נתפסות שעוד חיכו שם לתורן, הבנתי שבצורה כזאת לא אגיע לשום מקום. גם המביא לבית הדפוס, שדפק שוב ושוב על החלון הגדול שבחדר, זה עם הנוף לעמק, חשב כמוני. כאילו קרא את מחשבותיי, הוא ירק הצידה, הקיף את הפה בכפות הידיים וצרח: "אתה יודע כמה פעמים עוד תצטרך לרוץ ככה כדי לשרוף את כל זה? תוותר, לטובתך!". ידעתי שהוא צודק, ובלי לחשוב פעמיים הפכתי את מיכל הבנוזין ושפכתי את מלוא הכמות על הניירות ועל הרהיטים ועל השולחן ועל הארונות, שאולי עוד נשאר בהם סיפורים שלא מצאתי. המביא לבית הדפוס החוויר. הדלקתי את המציט, קירבתי את האש הקטנה לשלולית השמנונית שלייד המיטה – וכל החדר הוא. ברגע האחרון ברחתי משם, ונשמתי לרווחה. הבית עמד להיחרב, אבל את העיקר השגתי: המביא לבית הדפוס התאמץ לחינם.

שלווה גדולה ירדה עלי, הפסקתי לרוץ. רוח חמה נשבה מחדר העבודה המתאכל ודחפה אותי בעדינות הלאה משם. צעדתי אל דלת הכניסה, פתחתי אותה וראיתי בחוץ את המביא לבית הדפוס, שהספיק רק בקושי להסתיר מבט של חרדה כנה. "אני מצטער, איחרת", אמרתי לו. יצאתי ונעמדתי לידו, כבר בלי פחד, במרחק בטוח מהבית. "הכל שרוף", הוספתי, "אתה יכול לחזור לחור שלך. ואם יש לך מחשבות לבוא לכאן שוב אחרי שאבנה מחדש את הבית, אז תשכח מזה: אני לא אכתוב יותר כלום, כך שלא יהיה לך מה לקחת".

בתגובה הפנה אלי המביא לבית הדפוס את פרצופו האיום, צחק ואמר: "חשבת שבאתי לקחת את הסיפורים? טיפש! באתי לקחת אותך!". כל האימה חזרה לתוכי בבת-אחת, עשיתי צעד אחורה כדי לברוח, אבל טלפיו של המביא לבית הדפוס כבר חנקו אותי ולא השאירו שום מקום לתמרון. אף פעם לא החזיקו בי בכוח כזה, אף פעם לא גרמו לי להבין בצורה נחרצת כזו שאני רק בן-תמותה. הר-האדם המחריד השעין אותי על הכתף שלו, עם הפנים אחורה, והתחיל ללכת באותו שביל שבתחילת היום, בעידנים אחרים, חשבתי שיוביל אותי לטיול הנעים והמוכר. הוא טלטל אותי בכוונה על עצם השכמה עד שבקושי יכולתי לנשום, והצורך המיידית להיאבק על אוויר השכיח ממני את הצורך הנשגב יותר, להתפלץ מעצם הרעיון שהשטן הזה נושא אותי ככה לאן שמתחשק לו. בהליכה מהירה הוא התקדם במורד הגבעה, ואני שכבתי עליו חצי-מעולף ועקבתי אחרי השריפה, שנגסה עוד חלק ועוד חלק מהבית שלי ופיזרה בשמיים עשן שחור. כשהגענו למקום שבו העצים נגמרים יכולתי לראות את הגג נופל פנימה, ואחריו הקירות. בערך אז גם נרדמתי, למרות ואולי בגלל הצורה הלא-אנושית שבה סחב אותי המביא לבית הדפוס.

ישנתי חזק, שינה בלי חלומות שממנה התעוררתי רק בהשפעת רעש מכונות וריח חריף. כשפתחתי את העיניים מצאתי את עצמי על כיסא, שלידו עמד המביא לבית הדפוס ותקע בי מבטים מכוערים. הסתכלתי מסביב ומיד הכרתי את המקום: בית הדפוס. לא ידעתי אם היצור הזה הלך אתי ברגל את כל הדרך מהכפר עד לכאן, או שזרק אותי לתוך איזו משאית ונהג בה העירה. שתי האפשרויות נראו לי הגיוניות באותה המידה, וממילא, לא היה לי זמן לבחור ביניהן: המביא לבית הדפוס הקים אותי בתנועה גסה, העמיד אותי כאילו הייתי בובת-סמרטוטים ומשך אותי החוצה מהחדר הקטן והשקוף שבו היינו, אל תוך אולם הייצור. הרעש והריח התגברו לעוצמה בלתי-נסבלת. שורות אחרי שורות של מכונות עמדו שם, ואינסוף ספרים נפלטו מהן ונחתו על סרטים נעים. הכל היה מסחרר, מבחיל, ורק בקושי הצלחתי לשמור על חוט המחשבה האחד והיחיד שהיה חשוב באותם רגעים: מה רוצה ממני המביא לבית הדפוס? בשביל מה הוא בא עד לכפר, אם לא בשביל לקחת את מה שכתבתי? בשביל מה הוא רדף אחריי במשך שנים עוד בעיר? לא היה לי ספק שהכל היה רק הסחת דעת מרושעת, שכבר נוצחתי; ראיתי את זה מגיע – איך עוד מעט איאלץ לעמוד מול מכונה שפולטת ספרים כמו כולן, והמביא לבית הדפוס ימצא עונג מיוחד בהצבעה על אחד הספרים ובהסבת תשומת-לבי לעובדה הנוראה ששמי מופיע עליו. מהיכרותי אתו, ידעתי שאי-אפשר לצפות ממנו לבזבז זמן בנסיעות-סרק אל מחוץ לעיר; בוודאי כל מילה שכתבתי כבר נפלה אצלו בשבי בדרכים שלעולם לא אבין, ואותי הוא הביא הנה רק כדי להציג לי את ההוכחה הניצחת לתבוסתי הסופית.

ההליכה באולמות הייצור התארכה, כי בקצה כל אולם היה עוד אולם שגם בו הרעישו מכונות. נראה היה לי שאין למקום הזה סוף. המביא לבית הדפוס דחף אותי קדימה בהתמדה, לתוך החושך והרעש והסירחון, ואם בהתחלה עוד פחדתי להוציא הגה, הרי שמאוחר יותר השעמום

כבר הקהה קצת את הזהירות שלי ממנו. בחצי-גמגום הסתובבתי אליו ושאלתי אם ההליכה הזאת תיגמר אי-פעם, ואם כן, לכבוד מה בדיוק הוא הטריח אותי למקום הזה. המביא לבית הדפוס לא ענה בהתחלה, ורק אחרי שעברנו עוד אולם, אמר תוך כדי הליכה: "רדפתי אחריו כל הזמן רק כדי להביא אותך לבית הדפוס ולהוכיח לך סוף-סוף, שאם יש מישהו שלעולם לא נדפיס פה אפילו מילה אחת שלו, המישהו הזה הוא אתה".